
LAPRDANJE
br. #
SVAŠTA
NIŠTA
NEŠTO

PONOVO

Evo, prije nego sam počeo da radim na novi broj (ma ovo mi smiješno zvuči) puštih neki bend koji mi se uopšte ne sviđa (*Havayoth*) i pregledah malo šta sam to trabunjo u prethodna 2 pdf-a. Isto ko što vjerovatno ovi *Havayoth* misle da su napravili dobar album i po njihovoj je mjeri tako i ja mislim nešto slično. Mislio sam da ovo bude nešto kao osvrt ... ko se mnogo osvrće ili je paranoik ili će se saplest i padnut.

Fin je ovo način da se ispričam sam sa sobom. Može bit da sam ja sad potpuno sebičan i zaljubljen u sebe i jedino sebi dovoljan. Mada ne razmišljam o tome tako da nemam pojma šta se stvarno dešava. Znam da napolju pada kiša i drago mi je ... samo, čekam pljusak neki i da se instaliram na prozor pa da gledam kako nebo plače nad ovim jadom.

Havayoth sad malo drugačije zvuči ... dvoumim se između shvatanja nečega i navike .. sinoć pred san sam vidio istinu čiju sliku trebam da ponovim još par puta da se naviknem na nju, shvatim, instaliram u podsvjest. Programiranjeeeeee .... *bybybbybyb* ... ovo je zvuk mog centralnog procesora kad vrši naredbu **copy to** a *zzgzgzgzgzgzg* se čuje kad treba da **kenjam**.

I tako započeh ja još jedno LAPRDANJE ... malo svjestan šta pišem malo obrnuto i kad se sve sabere i oduzme vidim da nemam pojma o matematici.

Podnesi različitosti, na marginama dva naslijeđa prihvatanjem svijeta. Borba protiv, ljudsko je pravo. Isto kao i umiranje... Imeđu redova čuh na vijestima u 14h na prvom programu rtcg-a. I tako nastade još jedan moj hobi. Ustvari, maloprije sam se prisjetio da još mnogo ranije čitajući jednu knjigu počeo sam da skraćujem rečenice, izbacujem riječi i dobijao potpuno novo štivo. Iako je sve to već bilo zapisano nije čitano na taj način. Dosta toga treba da se odbaci. Mnogo toga treba pročistiti i iskristalisati. Brusiti dok se ne dobije nešto što nemam pojma kako bi se zvalo. I to sigurno piše neđe samo treba pročitati... sve ovo može i sa čuti da se objašnjava. Koliko god zatvoren ipak je tehnologija, odnosno neko, omogućio da imam uvid u svo postojanje. Hranim se virtuelnim slikama, vjernim kopijama stvarnosti al šta da se radi. Čim izađem pljunuću na zemlju. Veoma ružna navika.

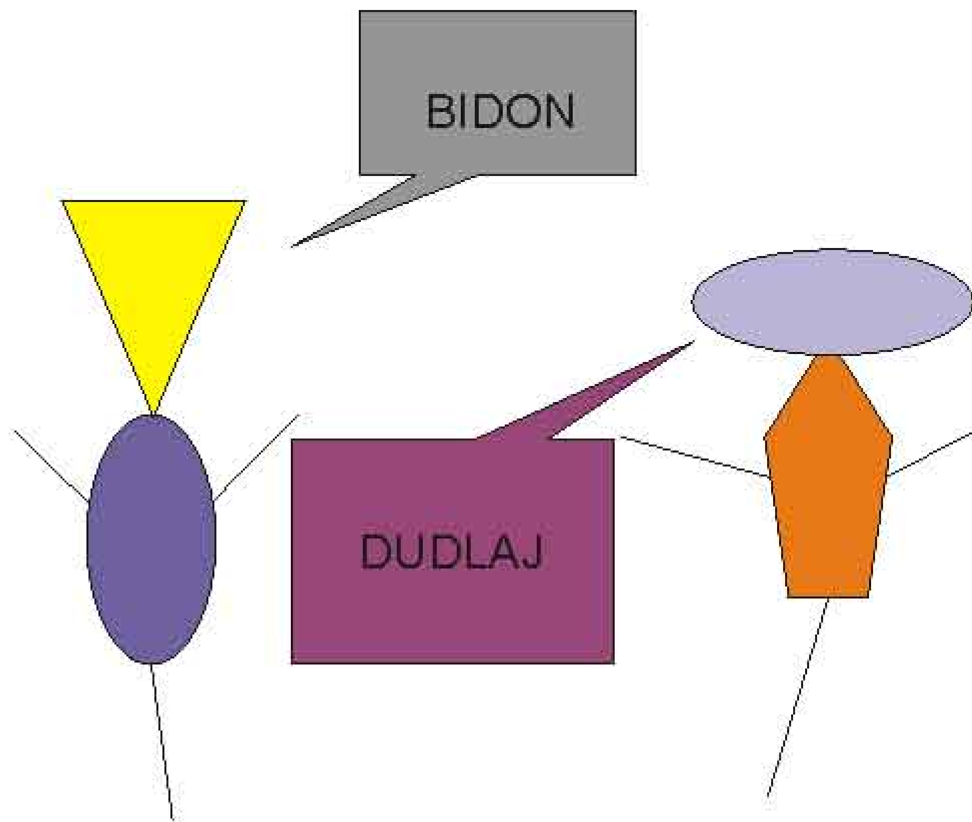
Zamalo da sve ovo izbrišem. Prva pomisao je bila kako će ovo ispasti kao nešto zasnovano na Havayoth-u, odnosno činjenici da iako stvar za koju na izgled uopšte nisam zainteresovan izrodi toliko inspiracije. Što se evo i dokazalo kao tačno jer to nije ništa osim druga strana onoga «sviđa mi se». Toliko puta sam čuo i pomislio da treba dvoje nečega da bi to postalo ono jedno što jeste. Neđe i nekad u kombinaciju bi se priključio još neko, znači troje ... dok na kraju to postane beskonačan broj koji je nezamisliv a samim tim neopisiv. Beskonačno nepojmljivo. Čini mi se da ovo uopšte i nisu moje misli. Pročito sam i prihvatio ih. Bezrezevno vjerovatno čim mi

se usadilo u podsvjest. Ovako nikud neću stići ali mogu da se zaustavim i da kažem da sam baš do tu i trebao doći

Konačno raskrstih sam sa sobom ... napisao sam prije nego što sam još nešto dodao tekstu iznad. Sad mi nema nikakav značaj a dal je imalo više nije ni bitno.

Koncepcija se potpuno srušila. Doživjela je totalni krah. Aaaaa ... ništa, ništa. To ja nešto sam sa sobom negodujem. Krenem pa u zadnji čas skrenem. Pffff ... imao sam u glavi kostur kako bi izgledao ovaj broj. Kao nešto pišem, pa pitam nekoga, slike ovo ono. U međuvremenu, vrijeme je prošlo a ja to nisam uradio tako da se to preoblikovalo u nešto drugo. Potenciram besmislje i vodim se time. Glupo mi je kad mi neko govori o smislu. Sam sebi sam glup kako je to jednostavno, a i trenutno donekle. Sad uopšte se ne bih osvrćao , jao jao jao, no bih samo nastavio dalje... nepovezano... zveketo nekim, jedino mi na pamet padaju šerpe jer ne mogu da se sjetim kako se zvaše nešto drugo ... pričah majci prije neki dan kako bih volio da se istopim i ulijem u more ... prepričavao joj ono što prepričavam sad sam sebi a neko čita. Neko i ne čita. Nije kasno uopšte, čak možda i rano. Pripade mi čast da sve u zadnje ukazuje na san. Snivanje i tu drugu stvarnost, a ima ih još.. nezamislivih, još uvijek ne zamišljenih. Nekada davno, bješe jedan car. Bio je pomalo krivog nosa i kratkih noga. Jedan dan mu sve dopizdi i odluči da nađe sebi ženu. I tako je tražio i tražio dok nije naišo na jednu divnu rasnu kobilu. Odmah se zaljubio. Darivo je najskupocijenijim poklonima koji postoje ali on mu nije davala nikakve odgovore. Dopuštala mu je da je dodiruje, da opšte, ali nije odgovorila nijednom na hiljadu puta postavljeno pitanje. Tu car popizdi i po drugi put u životu i naredi svojim dželatima da je pogube javno na gradskom trgu dok cijelo selo masturbira nad bezdanom. Tad doživi nevjerovatnu ekstazu i pokaja se. Ubrzo potom i umre.

Naravoučenije svih priča pa i ove je da se glava puni svakakvim glupostima. Prazna glava čizme čuva. Čizma čizmu gazi. Glava glavu češljem mazi. Ispričao bih sad još jednu priču o prosjaku i vjeverici. Ima dosta neprimjerenih riječi i scena pa ne bih ipak. Zbog đece. San san san san. Sanjaće ružno, pomisliće njihova mama. Sine to je bio samo ružan san. Nastavi da spavaš. Gledam horor, strah me al ipak ga gledam. Interesantno ne slušam muziku. Uvijek nešto zu zu zuji.

Ova mladost cvjeta, kaktus je al cvjeta. Pohlepu hvata paučina ... kod pojedinih je tako. Gledao sam i noćas dnevnik. Pojma nemam šta se ustvari dešava. Šta se ko dogovorio da kaže, glume neke diplomate. Manipulišu još uvijek sa ljudima. Vuku ih za sobom a kad treba stave ispred sebe ne bi li ko popio metak umjesto njih. Prdi mi se od ove priče. O politici i kurcima. Slušam ih kad govore. Kako je svako u pravu, svi imaju jake argumente za ono što propovjedaju. Ne daju se zbunit ni trena. Brecaju se pomalo, jogune. Drčnijeh ima. Neka. To je volja naroda. Kako može bit volje naroda kad postoji samo božja volja?! Pade mi na pamet glupost koju stalno čujem. Nešto kao budućnost ne postoji mi je trebamo stvoriti. Prosipaju svoju glupost al pošto to na tv, u novine, kaže neko ko je «važan» onda je to sve OK. Sve je istina i sve će bit onako kako mi zamislimo a i bilo bi kad bi dozvolili ... i mi sami sebi i svi ovi što guše. Strah tu dosta zajebava. Jednom mi je reko neko kako on radi sve što pomisli, kao radi ono što hoće. Ja bih se prošeto go gradom al jebiga. Nekako nemam muda za to. Nije normalno po parametrima normalnog društva. Htio sam da kažem kako strah uvijek sputava da se uradi nešto. Da nema straha onda bi postojala rutina. Totalni robotoizam. Onda je dobar strah. Onda strah ne koči nego se ne plašimo dovoljno pa nas ne lansira. Muuuuuuuuuu.

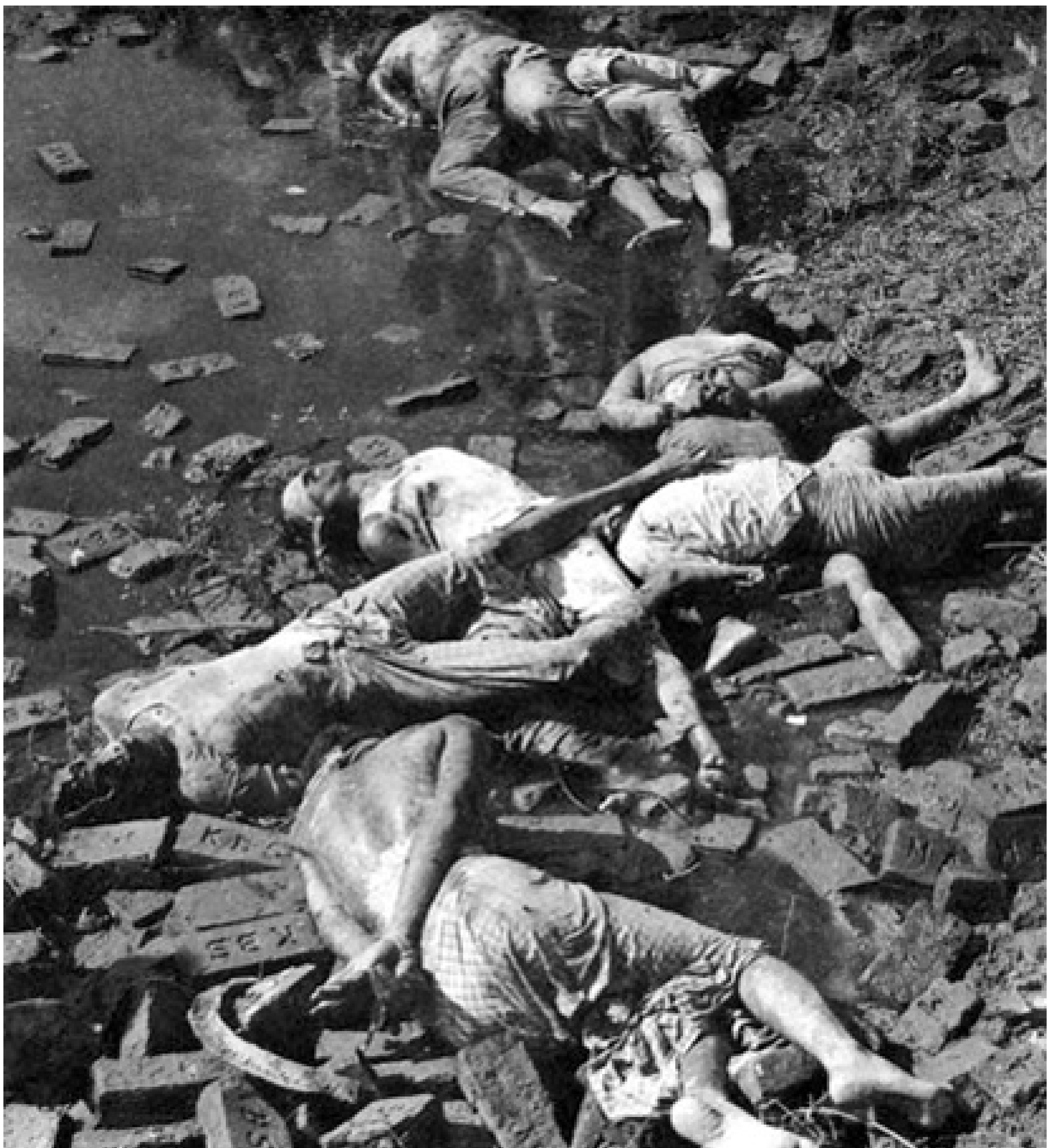
Alo bre aladine protrljaj mi malo lampu. Ispunicu ti tri želje. Samo je dobro istrljaj. Uh to otototo .....

Nastavljam dalje ... osjećam očekivanja. Zašto očekujete od mene nešto koji kurac? Ne ispunjavam ničija očekivanja, jedino

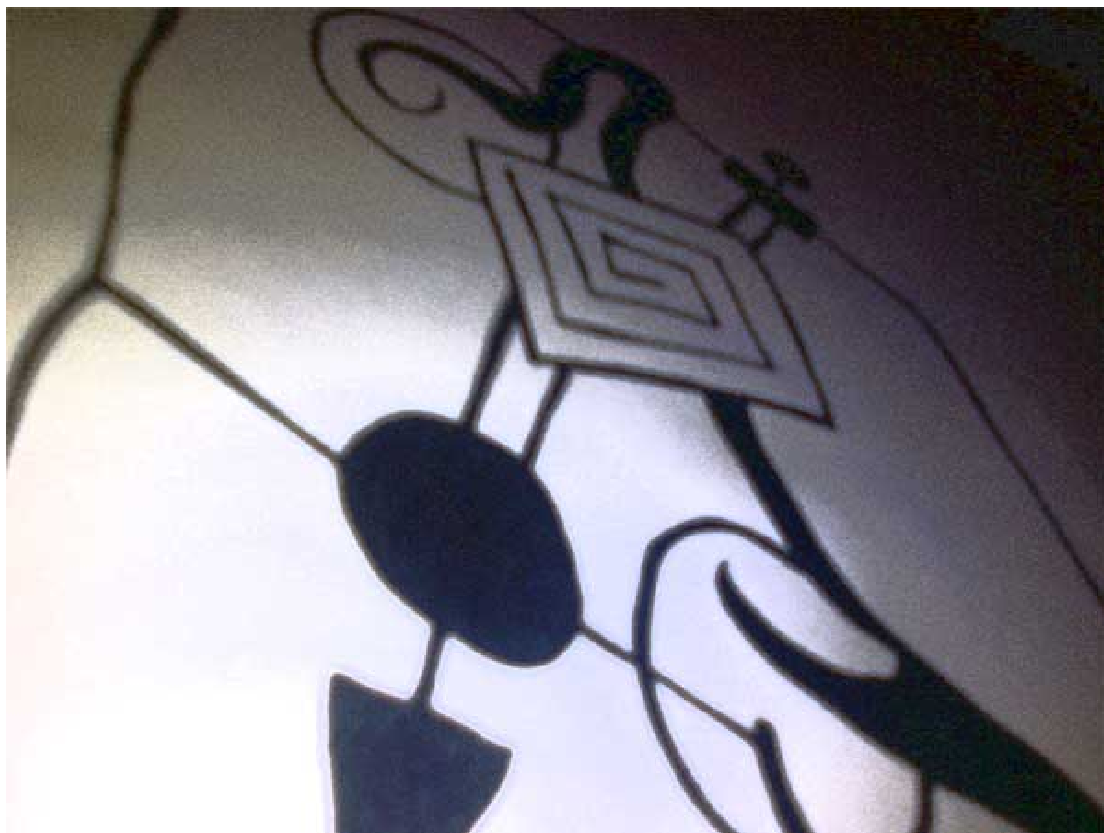
svoja i to potajno ne radujući se nijednom jedinom danu. Dan ko dan.. ko jedan dan. Ovo nije upućeno nikom od vas. Čisto da se razumijemo. Ah kako je to divno. Razumjeti se. Biti na istim talasnim dužinama. Čujem i tako nešto. Ma sve su to gluposti. Kad čujem kako se neko žali kako ga ne razumiju sjetim se sebe naravno al ne živim u sjećanjima i u prošlosti, niti zaboravljam.

Moglo bi se zaboravit mnogo što šta nego sve to ostaje duboko urezano u podsvjest koju uz malo volje možemo da upregnemo da radi u našu korist i korist svih. Ono što mi se čini da sam zaboravio samo sam preoblikovo u novo stradanje. I dalje je tu, javi se nekad...

Izostavio sam nešto veoma važno što sam htio da podijelim sa svima vama, dragi moji..........

GORE=DOLJEfotografije

NEPOVEZANO

Ču li ga molim te kompadre mio vječni% On želi... Budi uz mene dok nedođem, eto to tražim samo. Od kad preko mene izlijepiše osmrtnice progledao sam al se zarobih u tijelo. Stablo u parku poče da mi se šunja iza leđa.. al čujem ga svaki put kako šuška. Igramo se slavuja. Ko će kome više.

Pogle vjetra, nosi kese da pečatira zelenilo. Skuplja žireve. Hrplje gljubljer.

K R A J